

Copyright© 2023 by Zoran Ćirić

Zoran Ćirić

NEPONOVLJIVO

*This is no fiction, this is no act
This is real, it's a fact
I'll always belong only to you
Each day I'll be living to make sure
I'm giving you more love and more joy
Than age or time could ever destroy.*

Smokey Robinson, „More Love“

SINGLICE ZA SAMCE

DO YOU WANT TO KNOW A SECRET

Tajnog datuma, u zimu 1961. dogodilo se nešto što je označilo početak začeca mog astralnog tela. Da, moj otac i moja majka su se *uzeli* i nije trebalo dugo da se i ja rodim.

Ali, na užas moje majke, u međuvremenu sam izrastao u Magičnog, te nisam mogao da je u trenucima bračne krize ne upitam kako se uopšte upecala na tog „mutavog mutlju“, kako je muža Milivoja nazivala u napadu besa.

„Ma, šta tu ima da se priča“, zafrktala je furija koja me donela na ovaj svet. „Pređo se, nanče mu jebem! Kad sam ga prvi put vidla s ono koferče, pomisli, ovaj je doktor, kad ono, posle kad izađosmo na korzo, kaže mi da mu to kofer za trubu“.

„Mirjano, aman, koji doktor nosi svoj pribor na matine?“

Majka se izbeči na mene: „Ne budališi se, slinčo, kud li te takvog rodi! Pa u to vreme tuberkuloza svud harala, i šarlah, i žutica, začas te uvati! Tetka ti na igranku krv počela da pljuje i posle ode Ljupče u Surdulicu, u Sanatorijum“...

„Dobro, ali kad si otkrila da nije doktor što ga ne batali?“

„Eh, kad bi to tako išlo, tupčo moj zamajeni“, uzdahnu majka. „Tatko ti bio špiclov, visok, zgodan, lep ko đavo, samo se smeška. I još mi reko da svira u Simfonijski

orkestar. Povede me jedared i na koncert. Sedim ja i gledam gde je moje Najzlatnije, nema ga među muzičari. Kad, njega zaklonio neki bubanj veći nego bure za turšiju, i udara ti on u to čudo. Posle ga pitam, gde ti je truba, i kakvo ti je to sviranje. A on će, pa takve su note u ozbiljnu muziku, to nije džez. Ma nemoj? Pa ni Cune Gojković nije džez! Al se kod njega čuje i harmonika i violina... Lele, što sam zakasala s tu muziku, sačuvaj Bože! I kad se jedva skućismo, zbog njega sam morala da slušam oni crnci što im se izbečile oči od silno duvanje u njihovi plehani dudučići. A tek one crkinje kako zavijaju s debele usne i ciganske frizure, a svud im sevaju kurvarski dekoltei i tesni aljinčići... Fala Bogu da se pojavi Toma Zdravković. A tek Mišo Kovač. Tad mi je malo laknulo... Našo on meni da priča za San Remo! Ej! Ja, bre, rođena Nišlika, otac mi već tad propio radnju u Obilićev venac, a on Piroćanac sa dva rasparena odela. Ja sam mu ko devojka kupila kravatu i manžetne. Za više nisam imala, morala sam od radničke plate majci da kupujem lekove a ocu rakiju. I njega posle strefio rak. Ako! Crko dabodga pijan da crkne!..."

„Milivoje ne pije, vidi se da nije iz tvoje familije“, procedih smerno.

Na spomen očevog imena, majka se povrati i nastavi da sikće: „More, koliko mi se taj trubač skurčio, odavno je trebalo da ga bataljujem“. Podvukla je crtu ispod životne računice svojim gustim natuštenim obrvama.

„Pa što ga ne ostaviš ako je dotle došlo?“, upitah je u njenom stilu.

„Jes', ti će mi kažeš koga ću ja da ostavljam“, oglasi se rođena bundžika. „Ja, bre, mog oca kabadahiju nisam

htela da poslušam, a već sam bila siročče, kad je zapeo da ostavim moje Najzlatnije“.

Šmrknu odsečno, te me pogleda onako kako odozgo zaposednute majke zagleđuju svoje jedince.

„I otkud ti, diplomirani šiljokurane, možeš da znaš dokle je došlo?“

I SAW HER STANDING THERE

U nedelju 13. aprila 2014. renesansni predsednik Putko je povukao dva ključna poteza: po Magičnom je poslao *vrlo specijalnu* rođendansku čestitku Alu Grinu, a koji sekund kasnije poslao je svoje gardijske bajkere da kroz stepe, tundre i tajge stignu do oronulih, rušenju sklonih kuća u kojima su se rodili Gogolj, Čehov i Babelj, te da svojim oklopljenim alatom i rasklopljenim zanatom pomognu da se obnove i sačuvaju ta svetišta. Time je još jednom pokazao koliko je bolno nepredvidiv državnik, a sve zahvaljujući pomnom izučavanju Tukidida, Seneke i Makijavelija.

Vidite, Vladimir Drugi je – danonoćno slušajući glasna vorkasta razmišljanja svog muzikalnog ortaka Magičnog! – nepogrešivo znao da će tog kritičnog dana njegov bledunjavi kolega, Barak Obama, biti u Memfisu, na poklonjenju Alu Grinu. Naravno da je tako i bilo...

Velelepno rođendansko slavlje održano je u crkvi „Uspenja Svetog Duha“, na uglu južnog Memfisa i reke Tenesi, i to samo za vrlo izabrane goste – kako svevišnji protokol nalaže...

Najpre je Litl Ričard, kao vrhovni ovozemaljski Božji izaslanik, održao propoved o „blistavom putu dugačkom

četiri oktave i milion erotskih uzdaha“... Potom je Stivi Vonder najnižim mogućim falsetom otpevao *Heaven Is 10 Zillion Light Years Away*, pesmu koju je napisao upravo za Ala Grina tačno pre 40 godina... Zatim je Klint Istvud govorio kako je uz pesme „najsenzualnijeg soul-pevača svih vremena“ definitivno i neopozivo postao monogamni heteroseksualac... Areta Frenklin je ispričala kako je svog prvog muža odlučila da prevari kada je čula *Let's Stay Together*...

E, onda je za govornicu izašao ushićeni Obama i krenuo da toroče o svojoj divljoj i siromašnoj mladosti u kojoj su jedini svetli trenuci bili *bliski susreti* sa Mišel u babinom „Jugo Amerika“, dok je na radiju redovno išla *Love And Happines*, pa su zato i napravili tako divnu decu... Na te reči sentimentalne odjednom ripi zajapurena Mišel i zakrešta na muža, optužujući ga da ju je pomešao sa nekom drugom, i kako je oduvek osećala negde u dubini duše da se udala za „jeftinog verolomca“. Onda se smerno zahvalila velečasnom Alu Grinu što joj je omogućio da dospe do ove spiritualne spoznaje, i momentalno napustila crkvu, demonstrativno gurajući predsedničko obezbeđenje od sebe...

Tu nastade grdna tarapana, komešanje i gužvanje u elitnom stampedu. Unezvereni Barak poče da rondza i doziva „tetku Hilari“, dok ga Litl Ričard nije uštinuo za zadnjicu, veselo mu pevajući na oba uveta: „Kucaj opet ali nećeš ući, možeš samo otpozadi otići kući“...

Usred sveg tog ljudski pobožnog haosa, priđe mi slavni slavljениk, moj stari ali vitalni saborac, preobraćeno besporočni Al Grin, te mi reče setno, nenadjevivo baladerskim glasom: „Eh, Magični, da se i ja nekom

ispovedim. Znaš, jednom sam pišao rame uz rame sa Elvisom, u klozetu nekog fensi kantri kluba sa pozlaćenim pisoarima. Popričali smo malo o Bogu, kikiriki puteru i vremenskoj prognozi. Ipak, i dalje žalim što se tada nismo rukovali...”